

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **V. M.**
narozený X, státní příslušnost Gruzie
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Mandíkem
sídlem U Hrušky 8, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2021, č. j. OAM-858/ZA-ZA11-ZA20-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Ladislavu Mandíkovi se přiznává odměna ve výši 10 200 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Žalobce podal dne 14. 12. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
2. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 22. 10. 2020 žalobce sdělil, že je gruzínské státní příslušnosti a arménské národnosti. Je schopen se dorozumět gruzínsky a je bez náboženského vyznání. Od roku 2007 do roku 2014 byl členem politické strany Sjedinené národní hnutí. Od té doby se politicky neangažuje. Je svobodný a bezdětný. V roce 2019 mu bylo uděleno pracovní vízum do České republiky. Přicestoval letecky dne 12. 9. 2019. Je zdrav a s ničím se neléčí. Žádost o mezinárodní ochranu podal proto, že měl ve vlasti politické problémy s gruzínskou vládou. Od dubna do července 2019 žil v klášteře X. V té době Ázerbájdžán uzavřel cestu přes hranice. Někteří Gruzínci napadli Ázerbájdžánce, kteří následně obvinili gruzínskou vládu z vyvolávání vojenského konfliktu. Ta odpověděla, že to byli nastrčení ruští agenti a Gruzie s tím nemá nic společného. Následně Gruzie označila všechny, kteří v oblasti žili, včetně žalobce, za zrádce. Žalobce měl z důvodu předchozích aktivit svých rodinných příslušníků obavy o život, proto odjel z vlasti. Jiný důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá.
3. V rámci pohovoru k podané žádosti, konaného dne 22. 12. 2020, žalobce uvedl, že do ČR utekl z Gruzie, protože mu tam hrozí nebezpečí. Pracovní vízum mu zajistil aktivista jménem D. Q.. Žalobce jen jel do Tbilisi na českou ambasádu podepsat potřebné dokumenty. V květnu 2019 mu Q. slíbil vyřízení víza a v srpnu 2019 mu volali, že je vše hotové. Neměl s vyřízením žádný problém. Q. mu též zařídil vycestování bez letištní kontroly. Na letišti v Tbilisi na něj čekal nějaký člověk, který mu s vycestováním pomohl. Ten mu také zajistil razítko pasové kontroly a doprovodil jej až k letadlu. Po svém příjezdu pracoval v prádelně hotelu v Praze. V únoru 2020 mu agentura sdělila, že tam pro něj již práci nemají a že může pracovat ve Slaném. Objevil se však problém s dokumentací a on tam pracovat nemohl. Advokát agentury mu sdělil, že neví, kdy se problémy vyřeší, ale vízum může být zneplatněné. Věc se dosud nevyřešila. Poté, co vznikly tyto potíže, žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Uvedl, že neměl jinou možnost, jak zde pobývat legálně a nevrátit se do Gruzie. Žalobce uvedl, že jeho potíže s gruzínskou vládou pramení z historie jeho rodiny. Žalobcův otec byl řadový voják v armádě SSSR, vykonával službu s dalšími vojáky arménské národnosti. Když začala válka v Abcházii v letech 1991–1992, jeho otec bojoval s dalšími vojáky arménské národnosti proti Gruzíncům, a tak jej gruzínská vláda nařkla, že je zrádce. Otec se pak začal skrývat a žalobce žil se svou matkou a bratrem v Tbilisi. Žalobce byl ještě malý, ale matka mu sdělila, že u nich doma se na otce často ptali gruzínští vojáci. Následně vyhrožovali i jeho matce, že žalobce a jeho bratra zabijí. Začali se proto skrývat na různých místech v Gruzii a otec je navštěvoval jen příležitostně. V roce 2002 viděl otce naposledy. V roce 2003 byl otec otráven a zemřel. Že byl otráven, mu řekl kamarád otce. Neví, kým byl otráven. Dále žalobcův dědeček žil na hranicích s Jižní Osetií a Gruzínci jej považovali za separatistu. V roce 1991 se dědečka pokusili na zahradě zabít gruzínští vojáci, on však přežil. Syn dědečka, který je plukovníkem v ruské armádě, si jej pak vzal k sobě do Ruska. Na dotaz, jak tyto příběhy otce a dědečka souvisí s jeho problémy ve vlasti, žalobce sdělil, že z výše popsanych

důvodů byli nuceni se s matkou a bratrem schovávat. Žalobce měl strach vyslovit své příjmení, aby si jej s otcem a dědečkem nespojili. Žalobce vystudoval vysokou školu v Tbilisi (mezinárodní vztahy). Když tam nastoupil, jen málo lidí znalo jeho minulost. Žalobce se poprvé cítil ohrožen na univerzitě, když na jedné přednášce v roce 2012 jeho spolužák vyslovil názor, že činy Hitlera byly správné, proti čemuž se žalobce ohradil. Po přednášce jej dotyčný fyzicky napadl. Pokud by žalobci nepomohl vyučující a ostatní studenti, neví, jak by to dopadlo. Incident nenahlásil, neboť nechtěl, aby se policie dozvěděla jeho jméno. Změnil však obor na vysoké škole a od té doby měl klid až do září či října roku 2018. V tu dobu potkal jednoho známého z dětství, který věděl, kdo žalobce je. Když vycházel z obchodu, napadla jej skupina mladíků. Křičeli, že je synem zrádce a proč je na živu. Žalobce jim utekl, ale na policii to opět nenahlásil, neboť tito lidé věděli, kde je a hrozila by mu smrt. K dotazu, jaké skupiny mu měli usilovat o život, žalobce uvedl, že neví, ale že šlo o ty samé, kteří usilovali o život jeho dědovi a kteří otrávil jeho otce. Tím, že je jejich potomek, se lidé mohou mstít i na něm, přestože s předcházejícími událostmi nemá nic společného. V roce 2018 pak žalobce bydlel u svého kamaráda v K. Když byl v práci, volal mu, že jej u něj hledali nějakí lidé, kteří měli žalobcovu fotku. Poté žalobce odjel do kláštera D. z G.. Na hranicích s Ázerbájdžánem žalobce neměl žádné konkrétní potíže, ale po výše zmíněných událostech na hranicích v roce 2019 gruzínská vláda označila gruzínské občany za ruské agenty. Proto se začal obávat, že i on bude vyšetřován a zjistí se, kdo byl jeho otec a děda a spojí si ty události s ním. Ve vlasti nikdy neměl potíže se státními orgány. Přestože se cítí být národnostně Armén, vždy uváděl, že je Gruzínek. Pokud by uvedl, že se jako Gruzínek necítí, některé skupiny by se na to dívaly nevraživě. V současné době v Gruzii probíhá řada procesů, v nichž byli lidé obviněni jako zrádci. Uvedl dvě osoby (N. I. a I. M.), které pracovaly jako kartografové a pohybovaly se na hranicích s Ázerbájdžánem ve stejné době jako žalobce. V souvislosti s tímto procesem volal domů svému kamarádovi, který je právník. Ten mu sdělil, ať ani neuvažuje o návratu, neboť žalobci hrozí nebezpečí a mohou se ho chtít zbavit. Mohli by se jej chtít zbavit, neboť vláda o událostech na hranicích lhala, a pokud by žalobce řekl pravdu, budou mít problémy. Gruzínská vláda tedy má zájem na zbavení se žalobce. Žalobce v předmětné době na hranicích nevyvíjel žádnou činnost, pouze na hranicích pobýval. Je přesvědčený o tom, že v případě návratu do Gruzie mu hrozí smrt. Vláda by si zajisté našla příležitost, aby se jej zbavila (např. mohou zinscenovat autonehodu).

4. Žalovaný založil do správního spisu dokument ze dne 11. 11. 2020, nazvaný *Gruzie: Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu*, stav: listopad 2020.
5. Žalobce v rámci seznámení s podklady dne 18. 1. 2021 uvedl, že se spojil se svým kamarádem advokátem, s nímž studoval a ten mu sdělil, že poměry v Gruzii se nezměnily.
6. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 2. 3. 2021 (dále „napadené rozhodnutí“) žádost žalobce zamítl podle §16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný konstatoval, že bylo objasněno, že důvodem žádosti je obava žalobce z ohrožení ze strany gruzínské vlády kvůli předchozím aktivitám jeho předků a kvůli událostem na ázerbájdžánských hranicích v roce 2019, kde žalobce v té době pobýval. Žalovaný připomněl, že Gruzie (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) je ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 328/2015“) bezpečnou zemí původu. V Gruzii

obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě svévolného násilí z důvodů ozbrojeného konfliktu. Gruzie rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků. Jak vyplývá z dokumentu *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu*, ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení je upravena řadou zákonů, které byly přijímány téměř vždy v součinnosti s Radou Evropy a dalšími mezinárodními organizacemi. Gruzínští občané mohou ke své obraně použít řadu legálních prostředků, včetně podání stížnosti ke státnímu zastupitelství a dalším justičním institucím. Případným zneužitím pravomocí státních úřadů se rovněž zabývá ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případě porušení práv jednotlivců. Žalovaný shledal, že na základě výše citovaného dokumentu a na základě pohovoru s žalobcem je možné Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu i pro žalobce.

7. Žalovaný konstatoval, že nezjistil žádné okolnosti, které by deklarované obavy žalobce opodstatňovaly. Přestože žalobce tvrdil, že měl v Gruzii obavu vyslovit své jméno a skrýval se, od roku 2007 do 2014 byl členem politické strany Sjednocené národní hnutí a vystudoval v Tbilisi vysokou školu. Během studia neměl žádné potíže z důvodu své národnosti či původu. Následně měl potíže až v roce 2018, kdy jej měla napadnout skupina mladíků a pokřikovali na něj, že je syn zrádce a dále jej měla hledat skupina osob s jeho fotografií v ruce. Tyto incidenty žalobce nenahlásil policii. Z dokumentu *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu* však plyne, že žalobce měl ke své ochraně možnost využít vícero legálních prostředků. Gruzínští občané mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství či justičním institucím. Nečinností či zneužitím pravomoci státních orgánů se pak zabývá ombudsman. Stejně tak v Gruzii působí řada nevládních organizací, jež poskytují efektivní pomoc v případě porušení práv jednotlivců. Žalobce však žádnou z těchto možností nevyužil, místo toho si obstaral pracovní vízum a odcestoval. Dále žalovaný uvedl, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že v zemi původu, včetně jeho pobytu na hranicích s Ázerbájdžánem, on sám nikdy neměl žádné problémy se státními orgány. K potížím jeho dědečka z let 1991–1992 uvedl, že ty nemají se žalobcem žádnou spojitost. V případě žalobce tak žalovaný dospěl k závěru, že žalobce se mohl v případě potíží v Gruzii obrátit na státní orgány o pomoc. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce do České republiky přicestoval na základě pracovního víza dne 12. 9. 2019 a o mezinárodní ochranu požádal až dne 14. 12. 2020 poté, co zde z důvodu absence potřebných dokumentů nemohl pracovat. Žalovaný žalobcovo jednání považuje za účelové. Dále uvedl, že žalobcovo tvrzení ohledně vycestování bez jakékoliv kontroly, ačkoliv v cestovním dokladu je potvrzení o provedení pasové kontroly, má jen přidat na významnosti žalobcova azylového příběhu. Uzavřel, že se žalobci nepodařilo prokázat, že v jeho případě Gruzie není bezpečnou zemí původu a žalobce má v případě problémů možnost využít pomoci kompetentních orgánů.

Shrnutí žaloby

8. Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Řízení označil za jednostranné a neobjektivní. Žalovaný je povinen zjistit skutečný stav věci. Dle žalobce však rozhodnutí nedostatečně zdůvodnil a nevyložil správně zákon. Dále uvedl, že žádost podal z důvodu vážných obav o svůj život. V Gruzii mu hrozí reálné nebezpečí a vážné

ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu válečného konfliktu a problému s dodržováním lidských práv. V Gruzii totiž dochází k masovému porušování lidských práv. Bezpečnostní situace se tam zhoršuje. Má strach o život.

9. Po ustanovení zástupce žalobce na výzvu soudu žalobu doplnil. V doplnění namítl, že napadené rozhodnutí je označeno doložkou právní moci s datem 23. 3. 2021, přestože tento den mu bylo doručeno. Má za to, že mu kvůli chybnému vyznačení právní moci nesvědčí žalobní lhůta a že došlo k porušení jeho práv.
10. K samotnému napadenému rozhodnutí žalobce poukázal na to, že žalovaný je vázán zásadou materiální pravdy. Uvedl, že žalobce během správního řízení (zejména pohovoru) uváděl pravdivé údaje. Žalobce je občanem Gruzie, nicméně je arménské národnosti. Poukázal na dlouhodobé rozbroje mezi Gruzii a Arménií po rozpadu SSSR, pramenící v historii, zejména časté napadání, konflikty a separatistické pokusy v této oblasti. Tyto okolnosti označil za notoricky známé. Žalobce ostatně sám poukázal na to, jak je v Gruzii brána jeho rodina a jaké osudy postihly jeho otce a dědečka, a to jen proto, že byli nařčeni, že jsou separatisti. Žalobcův otec byl nadto veden jako voják SSSR, který v roce 1991 bojoval na straně Arménů. Následně byl gruzínskou vládou označen za zrádce a jeho potomci (tj. i žalobce) nesou toto stigma. Pokud je žalovaným uváděno, že žalobce mohl bez problémů vystudovat vysokou školu v Tbilisi, tak je nutno uvést, že žalobce sice mohl studovat, avšak sám se nemohl nijak projevovat, aby na sebe neupoutal pozornost a nikde nezaznělo jeho jméno, které by mohlo následně jeho osobu spojit s jeho otcem a dědečkem. Následně když došlo k jeho ztotožnění, přineslo mu to nemalé potíže v podobě napadení. V důsledku toho byl nucen změnit obor studia. Po ukončení studia pak byl pronásledován, kdy byl nucen odstěhovat se do kláštera k ázerbájdžánským hranicím. Dále je nutné poukázat na to, že žalobce byl v letech 2007–2014 členem politické strany Sjedenčené národnosti. Již z názvu samého je zřejmé, co je cílem této organizace. I proto byl žalobce její součástí, neboť chtěl svou situaci řešit pomocí politického dialogu.
11. Politické problémy žalobcova otce a dědečka pak úzce souvisejí s regiony Jižní Osetie a Abcházie, které ani dle české legislativy nelze považovat za bezpečné. Žalovaný proto nesprávně postupoval dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Takový závěr je zjevně nesprávný a žalobce jej považuje za pouhý výsledek formalistického dokazování před správním orgánem. Žalovaný stroze (či spíše alibisticky) opírá své rozhodnutí o zprávu, dle níž je Gruzie hodnocena jako bezpečná země původu. Nikterak však nedeklaruje ani neuvádí, zda se tato zpráva týká i národnostních menšin. A to i přesto, že je známo, že v této části světa je nacionalismus velký problém, zejména s ohledem na historický kontext, kterému se žalovaný taktéž nikterak nevěnuje. V případě žalobce je právě historický kontext jeden z nejvýznamnějších aspektů.
12. Dále uvedl, že žalovaný bez spravedlivého důvodu hodnotil v žalobcův neprospěch způsob, jakým vycestoval ze země. Považuje za absurdní, že žalovaný akceptuje způsob příchodu do České republiky, který považuje za „správný“ a netoleruje přístup, jež žalobce zvolil na radu zkušenějšího kamaráda. Žalovaný tento způsob hodnotí dokonce jako účelový, avšak ve skutečnosti se jedná o způsob, jenž nevzbuzuje vyšší míru podezření a umožňuje (minimálně žalobci zjevně umožnil) klidné vycestování z nebezpečné země.

13. Závěrem žalobce namítl, že podklady pro vydání rozhodnutí považuje za neaktuální.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný setrval na tom, že žalobci se nepodařilo prokázat, že právě v jeho případě Gruzie není bezpečnou zemí původu. Připomněl, že Gruzie je považována za bezpečnou zemi, a to nejen u nás nýbrž i v jiných členských státech Evropské unie. Zdůraznil, že k tomu, aby se některá země mohla dostat na seznam bezpečných zemí původu, je nutné, aby v ní byla obecně respektována lidská práva, a aby taková země poskytovala právní postupy k ochraně svých státních příslušníků. Evropská praxe dle žalovaného presumuje, že občané pocházející z bezpečných zemí nelze bez dalšího považovat za osoby, jež vyžadují některou z forem mezinárodní ochrany. Specifickým prvkem posouzení je pak to, že žalovaný nezkoumá důvody k udělení některé z forem mezinárodní ochrany, ale zkoumá toliko to, zda země splňuje podmínky bezpečné země původu. Charakteristickým znakem těchto řízení pak je zvýšení důkazního břemene na straně žalobce (žadatele). Je totiž na nich, aby prokázali, že právě pro ně daná (bezpečná) země bezpečnou není. Žalovaný uzavřel, že to se žalobci nepodařilo, proto žalovanému nezbylo než jeho žádost zamítnout. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Jednání před soudem

15. Při jednání dne 7. 10. 2021 obě strany setrvaly na svých procesních stanoviscích a odkázaly na svá písemné podání.

16. Žalobce při jednání uvedl, že žalovaný správně nepochopil jeho výpověď a celé to obrátil. Výslech u žalovaného byl neustále přerušovaný. Není pravda, že ho přepadli jakýsi mladíci. Byla to organizace Gruzie pro Gruzínce. Tato organizace funguje již od devadesátých let. Teď je to i politická strana. Je to součást oficiálně zaregistrované politické organizace, která se nazývá Gruzínský marš (Gruzínský pochod). Je to ultrapravicová organizace, která sama sebe nazývá konzervativní silou. Ve skutečnosti jsou to nacionalisté. O té organizaci hovořil již řízení před žalovaným. Přepadli ho právě lidé z této nacionalistické organizace. Jeho otec a dědeček pocházeli z Jižní Osetie, kde probíhala válka, když se žalobce narodil. Matka je z Arménie. Ten důvod, proč žádá o mezinárodní ochranu, je ten, že se v Gruzii celý život skrývá. Dokonce se ho v dětství snažili zavraždit. Nemůže v Gruzii normálně fungovat, normálně pracovat či se bavit s lidmi. Politickou moc mají lidé, kteří zabili jeho otce a spálili jeho dědečka. V Gruzii není možné, aby šel k soudu a byl tam vyslyšen. Skončí to tak, že ho někde zavraždí a zmizí. V Gruzii panuje šovinismus a nenávist vůči jiným národnostem. Také uvedl, že se skrýval na hranicích mezi Gruzii a Ázerbájdžánem. Poté tam měl problém a utekl. Po příjezdu do České republiky tady začal nový život. Začal se učit česky. Měl vízum na 2 roky. Pak se něco stalo, nějaký podvod, neví přesně co. Zjistil, že nemá žádné vízum. Zjistil, že agentura za něj neplatila poplatky. Nemůže se vrátit do Gruzie. Nic tam nemá. Znamenalo by to pro něj smrt. Kdyby se tam vrátil, tak ho zavraždí. Bojí se jak vlády, tak organizace Gruzínský marš. Na policii se neobracel, protože jeho otce zabili ozbrojené síly. Žalobce následně ukázal svoji fotografii, k níž uvedl, že je to jeho fotografie, kdy měl ještě mateřská znaménka, která si nechal odstranit, aby ho nikdo nepoznal.

17. Žalovaný oponoval, že žalobce dostal při pohovoru dostatek prostoru, nikdo ho nepřerušoval a mohl říct cokoli, co považoval za vhodné. Sám uváděl, že ho napadla skupina mladíků. O Gruzínském marši se vůbec nezmínil. Pouze uvedl, že se obává gruzínské vlády. O otci při pohovoru uvedl, že byl otráven, ale neví kým. Nyní tvrdí, že byl otráven nějakou organizací.

Posouzení věci soudem

- Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Žalobce (respektive jeho zástupce) v doplnění žaloby uvedl, že napadené rozhodnutí je označeno doložkou právní moci s datem 23. 3. 2021, přestože tento den mu bylo doručeno. Má za to, že mu kvůli chybnému vyznačení právní moci nesvědčí žalobní lhůta. Soud odkazuje na § 31a zákona o azylu, z něhož plyne, že rozhodnutí ministerstva nabývá právní moci dnem doručení účastníku řízení. Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu pak platí, že žalobu proti rozhodnutí lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Vyznačená doložka právní moci na napadeném rozhodnutí tedy neznamena, že by již uplynula lhůta k podání žaloby, jak se zřejmě zástupce žalobce domnívá, nýbrž toliko to, že rozhodnutí již bylo žalobci doručeno. Žaloba byla podána dne 1. 4. 2021, tedy v zákonné patnáctidenní lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu).
18. Žaloba je též podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
19. S ohledem na pochyby vznesené v doplnění žaloby soud konstatuje, že z doručenky k usnesení o ustanovení opatrovníka ze dne 19. 5. 2021 vyplývá, že samotnému žalobci byla zásilka s usnesením taktéž doručena, a to vhozením zásilky do schránky dne 25. 5. 2021. Tímto dnem usnesení nabylo právní moci.
20. Nejprve k obecné námitce neaktuálnosti podkladů, z nichž vycházel žalovaný, soud konstatuje, že podkladem napadeného rozhodnutí vydaného dne 2. 3. 2021 je zpráva *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu* ze dne 11. 11. 2020, což soud obecně považuje za naprosto adekvátní. Žalobce nijak konkrétně netvrdí, že v čem je zpráva již neaktuální, co se změnilo, tím méně, aby toto své tvrzení jakkoliv doložil. Námitka proto není důvodná.
21. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
22. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečností svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

23. Gruzie (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) je podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné.
24. Žalobní námitka, že problémy otce a dědečka žalobce souvisejí s regiony Jižní Osetie a Abcházie, tudíž nelze postupovat dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, není důvodná.
25. Z § 2 odst. 1 písm. k) zákon o azylu vyplývá, že za bezpečnou zemi původu lze za splnění zákonných podmínek považovat stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště. Ve vztahu k žalobci tak jde o Gruzii. Z ničeho současně nevyplývá, že by žalobci hrozila tvrzená újma v oblastech, které by nebyly plně pod kontrolou gruzínské vlády. Žalobce uvedl, že se narodil v Tbilisi, tam též žil a studoval vysokou školu, pohyboval se též krátce při hranicích s Ázerbájdžánem. Netvrdil, že by se on sám někdy pobýval v Jižní Osetii či Abcházii, kde by se zřejmě nemohl domoci ochrany gruzínských státních orgánů. Skutečnost, že jeho dědeček žil při hranicích s Jižní Osetií či že otec bojoval na začátku devadesátých let ve válce v Abcházii (jak žalobce uvedl při pohovoru), není pro posouzení žádosti žalobce v tomto ohledu jakkoliv relevantní.
26. Pokud jde o dokazování, soud nejprve připomíná usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 301/2020 - 36: *„Oproti jiným azylovým řízením je u řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Shodný závěr Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS: „Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu - dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
27. Žalobce vyjádřil své obavy (byť ne úplně srozumitelně), jak ve vztahu k samotné gruzínské vládě, tak ve vztahu k soukromým osobám (při jednání konkrétně zmiňoval členy organizace Gruzie pro Gruzínce, resp. Gruzínský marš).
28. Ve vztahu k obavám z gruzínské vlády zmiňoval, že gruzínská vláda po incidentu na hranici s Ázerbájdžánem v roce 2019, označila všechny lidi, kteří v oblasti žili (což měl být v té době též žalobce), za zrádce. Dále uváděl, že jeho otec v letech 1991–1992 bojoval proti Gruzíncům, načež otce gruzínská vláda označila za zrádce a otec se musel skrývat, ptali se na něj gruzínští vojáci, dokonce hrozili i smrtí žalobci a nakonec byl otec v roce 2003 otráven a zemřel. V roce 1991 se gruzínští vojáci pokusili zabít též jeho dědečka.

29. Žalobce důvodnost svých obav z gruzínské vlády ničím nedoložil. Přitom jeho tvrzení v řízení před žalovaným a soudem nejsou prostá rozporů a neodpovídají podkladům ve spise, konkrétně zprávě *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu*. Jak již uváděl žalovaný, v této zprávě se konstatuje, že v Gruzii obecně a soustavně nedochází k pronásledování ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či hrozbám z důvodu svévolného násilí. Ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení je upravena řadou zákonů, které byly přijaty v součinnosti s mezinárodními organizacemi. Většinou tyto zákony poskytují ochranu jednotlivce obdobnou zemím EU. Žalobce ničím tuto presumpci bezpečnosti Gruzie v jeho případě nevyvrátil. Žalobce tvrdí, že on a všichni lidé vyskytující se na hranicích s Ázerbájdžánem v té době (v roce 2019) byli vládou označeni za zrádce. To ale ničím nedoložil a nadto se soudu toto tvrzení jeví krajně nepravděpodobné, neboť osob žijících při hranicích s Ázerbájdžánem musí být mnoho, v závislosti na vymezení tisíce až sta tisíce. Pokud by gruzínská vláda označila za zrádce všechny tyto lidi a pronásledovala by je či by jim hrozila vážná újma ze strany tamní vlády, nepochybně by pro takové pronásledování ze strany gruzínské vlády existovaly důkazy a tato skutečnost by byla uváděna ve zprávách lidskoprávních i mezinárodních organizací. Stejně tak se jeví soudu nevěrohodné tvrzení žalobce, že mu gruzínská vláda usiluje o život s odkazem na tvrzené pronásledování jeho otce a dědečka. Sám žalobce uvedl, že otec byl řadový voják Sovětského svazu. Vojáků jako on bojujících proti Gruzii ve válce v Abcházii opět nepochybně byly tisíce, přičemž z ničeho nevyplývá, že by gruzínská vláda pronásledovala též další řadové vojáky v obdobném postavení. V tomto ohledu se nelze nepozastavit nad tím, že žalobce při jednání uváděl, kdo jeho otce v roce 2003 otrávil, ačkoliv ještě v řízení před žalovaným to nevěděl. Žalobce pak už vůbec logicky nespojil tvrzené pronásledování svých předků s tím, proč by gruzínská vláda měla v současnosti usilovat též o jeho život. V tomto ohledu lze připomenout, že žalobce na jednu stranu sice tvrdí, že se celý život skrývá, na druhou stranu uvádí, že byl více než 7 let členem tamní politické strany a vystudoval univerzitu v Tbilisi. Nadto ve správním řízení uvedl, že on nikdy neměl problémy se státními orgány (policíí, soudy apod.).
30. Soud shrnuje, že žalobce neprokázal, že v jeho případě neplatí presumce bezpečné země původu, neboť věrohodně nedoložil, že by jej gruzínská vláda pronásledovala či mu hrozila z její strany vážná újma.
31. Pokud jde o tvrzené obavy ze soukromých osob, soud nepřehlédl, že při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žádné takové obavy žalobce neuvedl. Zmínil pouze obavy z gruzínské vlády. Až při pohovoru nejprve zmínil, že jej fyzicky napadl spolužák na univerzitě v roce 2012, když nesouhlasil s jeho hodnocením Hitlera. Pak zmínil, že jej také napadla skupina mladíků. Nejprve uvedl, že neví, o jakou skupinu šlo, ale pak dodal, že šlo o tytéž lidi, kteří usilovali o život jeho dědovi a kteří otrávil jeho otce (přestože současně uváděl, že neví, kdo jeho otce otrávil). Při jednání před soudem se opět žalobce posunul od předchozích tvrzení a začal hovořit o tom, že ho pronásledují lidé z ultrapravicové organizace Gruzie pro Gruzínce, resp. Gruzínský marš (Gruzínský pochod). Už jen z těchto důvodů lze pochybovat o důvěryhodnosti žalobcových tvrzení. Z protokolu o pohovoru přitom nevyplývá, že by byl jakkoliv přerušován či že by nedostal prostor tuto organizaci zmínit, jak namítal při jednání. Žalovaný se jej výslovně

ptal na to, jací lidé mu měli usilovat o život (str. 3 protokolu). I tvrzení o pronásledování ze strany těchto osob tak soud považuje za nevěrohodná.

32. I pokud by snad žalobce byl skutečně azylově relevantně pronásledován či mu hrozila vážná újma ze strany členů zmíněné organizace či spolužáka z univerzity, soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že v takovém případě se mohl obrátit s žádostí o ochranu na tamní státní orgány v čele s policií (srov. např. usnesení NSS ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018 - 60, odst. 20, či rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41). Jak plyne z *Hodnocení Gruzie jako bezpečně země původu*, tamní občané mohou k ochraně využít řadu legálních prostředků, včetně stížnosti ke státnímu zastupitelství a justičním institucím či dále na ombudsmana nebo nevládní organizace, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Žalobce se však na žádný státní orgán neobrátil, přestože on sám s nimi dle svých slov neměl nikdy žádné problémy. Jeho subjektivní nedůvěra k orgánům země původu však není relevantním důvodem pro nevyužití jejich ochrany (srov. usnesení NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 - 23, ze dne 12. 11. 2020, č. j. 7 Azs 121/2020 - 24, odst. 9, či ze dne 19. 11. 2019, č. j. 7 Azs 143/2020 - 45, odst. 10).
33. Pokud jde o tvrzení, že žalovaný bez spravedlivého důvodu hodnotil v žalobcův neprospěch způsob, jakým vycestoval ze země, soud podotýká, že za „účelové“ žalovaný označil nikoliv to, jakým způsobem žalobce obešel pasovou kontrolu na letišti v Tbilisi, ale skutečnost, že do České republiky přicestoval již dne 12. 9. 2019 a o mezinárodní ochranu požádal až dne 14. 12. 2020, poté co zde již nemohl kvůli absenci dokumentů pracovat (viz předposlední odstavec na str. 5 napadeného rozhodnutí). Možno nicméně podotknout, že věta v tomto odstavci o tom, že žalobce zmínil způsob vycestování z letiště pouze proto, aby přidal na významnosti svého azylového příběhu, příliš smyslu nedává. Každý žadatel o mezinárodní ochranu má logicky snahu zdůraznit okolnosti dodávající na významu a relevantnosti jeho azylovému příběhu. Na tom není nic neobvyklého či špatného. Pokud to snad žalovaný myslel tak, že tvrzení žalobce o tom, že obešel letištní kontrolu, je nepravdivé, měl to jednak lépe formulovat a jednak zdůvodnit. Jedná se však o podpůrnou argumentaci na konci napadeného rozhodnutí. Na jeho zákonnosti to nic nemění.
34. Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí v mezích soudního přezkumu obstálo. Proto podanou žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl jako nedůvodnou.
35. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náklady nepožadoval, nadto mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.
36. Usnesením ze dne 19. 5. 2021, č. j. 57 Az 8/2021 - 24, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát Mgr. Ladislav Mandík. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovený zástupce provedl v řízení tři účelné úkony právní služby, a to převzetí právního zastoupení (k němuž doložil též doklad o poradě s klientem), sepsal doplnění žaloby ze dne 1. 6. 2021 a účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. b), d) a g) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce u jednání sdělil, že není plátcem DPH. Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 10 200 Kč. Odměna bude zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. října 2021

Karel Ulík, v. r.
samosoudce